



XIII. RENDES PÜSPÖKI SZINÓDUS

ÚJ EVANGELIZÁCIÓ A KERESZTÉNY HIT ÁTADÁSÁÉRT

PÜSPÖKI ÜZENET
AZ EGYHÁZMEGYE PAPJAINAK ÉS HÍVEINEK
II.

GONDOLATAIM AZ ÚJ EVANGELIZÁCIÓ KAPCSÁN

Mindenekelőtt örömet fejezem ki, hogy részt vehetek Egyházunk e jeles eseményén, ahol az annyira fontos új evangelizáció kérdését tárgyalhatjuk.

Szeretnék megfogalmazni narratív módon néhány – megítélésem szerint általánosnak vélhető, s a felnőttek vonatkozásában is érvényes – hangsúlyos elemet a tárgyalt témával kapcsolatban.

Pécs városában számtalan iskola és egy nagy egyetem működik, több ezer növendékkel. A székesegyház előtti hatalmas téren a fiatalok márciustól október végéig szinte minden este több százan összejönnek, és templom párkányára letelepednek. Beszélgetnek, énekelnek, játszanak, néha hangoskodnak, máskor mulatoznak. Látva őket sokszor a tanácstalanság, olykor a méltatlankodás, de leginkább a felelősség érzése tölt el. Egyrésről a „*pogányok udvarának*” egy nagyon sajátos modern megjelenését, másrésről pedig „*az éhes tömeg*”-et láthatom. Ily módon való jelenlétükkel szinte azt jelzik: ki tud mutatni nekünk valami jót, érdekeset, értékeset. Bátorságot véve magamon, több alkalommal lementem közéjük. Néhány nem is mindig ügyes kérdéssel kezdeményezve a beszélgetést. Meglepett a nyitottságuk, örömmel fogadták a kapcsolat kezdeményezését és nagyon szívesen és sokat mondtak tanulmányaikról, lakáskörülményeikről, gondjaikról, örömeikről, kapcsolataikról. Majd ugyanilyen bátran fogalmazták meg kérdéseiket az Egyházzal, múltjával, tevékenységével, „*titkaival*” kapcsolatban. Ezek a kérdések sok esetben nagyon felületesek, a média által tematizáltan megfogalmazottak, olykor vádlóak, vagy éppen támadóak. De nagyon sok őszinte, az élet értelmére, egyáltalán az értelemre, igazságra irányuló kérdést is megfogalmaztak. Hangsúlyozottan mindig az én személyes véleményemre voltak kíváncsiak: „Püspök úr, azt mondja, amit tényleg gondol! Ne azt, amit általában mondani szoktak!”.



Akarják megismerni Jézust! Sok kérdésük van személyével és tanításával kapcsolatban. Az egyik fiatal így fogalmazott: „Nekem ne azt mesélje el, Krisztus az Isten Fia, hogyan volt jó, hanem azt mondja meg, a Jézus, aki emberként élt, hogyan tudott szeretni és lett engedelmes Fiú!”. Egy másik fiatal a következővel fordult hozzám: „Nekem már elegendem van abból, hogy mindenki csak vélekedéseket mond a kérdéseimre, 'Ha innen nézzük, akkor, így van, ha onnan nézzük, akkor úgy.', mondja meg már világosan mi a jó, mit csináljak! Tanítson bennünket!”

Azóta közülük néhányan részt vesznek elsőpéntekenkénti katekézisen, majd a csendes szentségimádáson. Ez alatt többen elvégzik a szentgyónásukat, vagy kérdéssel fordulnak az ott őket segítő atyákhoz. Végül közösen imádkozzuk a Jézus Szíve litániát, amit megszerettek. Majd közös agapéval zárul a találkozó.

Sokat tanulok a fiatalok által ezekből az esti találkozásokból: az emberről, az ember igazság, szeretet utáni éhségéről, vágyakozásáról, az egyház szerepéről, az evangélium embert formáló erejéről, az Evangélium hirdetés módjáról, az új evangelizációról. De leginkább magától az Emmauszi tanítványok története módjára mellénk szegődő, és életünk eseményeit értelmező, megvilágító Mestertől. Hadd emeljek ki ezen fölismerések közül néhány elemet:

- kezdeményezően keresnem kell az emberekkel a kapcsolat – *a társul szegődés* – új, talán szokatlan formáit;
- az emberek kérdéseit meghallgatva szükséges tágitani azokat az értelemre, a racionalitásra, a realitásra, a végső értelemre irányulóan;
- folyamatosan tanulom az Egyház biztos tanításának személyes, meggyőző megfogalmazását, hogy az ne csupán – sokszor egymásnak is ellentmondó – vélekedések halmaza, hanem a Bizonyosság legyen;
- keresem a megfelelő alkalmakat Jézus Krisztus személyének, tanításának, Egyházunk tanításának szisztematikus átadására, tanítására;
- keresem a régi-új vallási megnyilvánulási formák kialakítását-megerősítését, melyek segítik az embereket az imádságban, a mindennapok megszentelésében, a hit átadásában, a vallásos magatartás kialakításában;



- keresem a fiatalok, felnőttek számára megfelelő alkalmakat a szentségek – kiemelten a bűnbocsánat szentsége – ünneplésére, az Eukarisztia méltó imádására.

Számtalan reményteli lehetőség, számtalan útja az Evangélium új módon való hirdetésének, számtalan útja a tanulásnak. Számtalan új útja a Szentléleknek.

Tanuljunk közösen!

Ezért a következőkre hívom, bátorítom a Kedves Paptestvéreket, Testvéreket:

1. Találkozásainkban sokat beszélünk. Leginkább magunkról vagy nehézségeinkről. Sok emberrel találkozunk napról-napra, akiknek örömeit, gondjait egyáltalán nem is ismerjük. Tegyek konkrét elhatározást, hogy őszintén érdeklődő lelkülettel és érdeklődő kérdésekkel veszek részt kapcsolataimban.
2. Jézus személyével kapcsolatban mi „tetszik”, mi „ragad” meg a legjobban. Beszéltem már erről valakinek?
3. Keressem az alkalmat, hogy jobban megismerjem/megismertessem A Katolikus Egyház Katekizmusát, vagy annak rövidebb, jobban kezelhető változatát, A Katolikus Egyház Katekizmusának Kompendiumát. Kérjek ebben segítséget a plébánosomtól.

Róma, 2012. október 18.

György püspök